

Kuivuuden jälkeen appelsiinipuut kylässä tuottivat ennätysstoja ja sain tavallista enemmän hedelmiä.

Juhlia odotellessa

Uuden testamentin ladonnan jälkeen oloni oli aika voipunut, mutta vuosiraportit ja –suunnitelmat piti tehdä. Jouluna oli onneksi monta pyhää ja Ukarumpan lähettikeskuksessa kaikki osastot kiinni. Paikalliset pitävät silloin vuosilomaa. Meillä muilla oli hiljaista. Joulukorteista merkittävä osa saapui tammikuun puolivälin tienoilla. SIL:n lennot alkoivat 4.1., mutta maksavat asiakkaat menevät huonosti kannattavan postikuljetuksen edelle. Täällä oppii kärsivällisyyttä – asiat tapahtuvat ajallaan, eikä hermostuminen nopeuta mitään. Kortit ilahduttavat edelleen, sitten kun saapuvat.

Vuodenvaihteen jälkeen aloin urakoida SALT-kurssia tietokoneelle. Urat-kääntäjät saivat sen raakakäännöksen loppuun ladonnan aikana, mutta teksti piti läpikäydä uudelleen. Pätkiä oli jäänyt kääntämättä, jotain oli ymmärretty väärin. SALT-kurssilla käydään 20 oppitunnin aikana läpi kristinuskon perusasiat. Osa siitä on aika vaikeaa kieltä, mutta perusasiat on syytä kerrata. Kyläjakson aikana pariskunta kieliryhmän toisesta isosta murteesta tuli David-kääntäjälle kylään ja yön hämärissä pyysivät vahvistusta tarinalle, että minä käyn öisin haudoilla hakemassa ruokani erityislampun valossa, joka paljastaa kätököt. David antoi vaimonsa Philipin kertoa, miten tuon ruuat mukanani ja lasken, miten paljon voin päivässä käyttää omiin ja työmiesten ruokiin. Hän kertoi myös, miten yhdessä pesimme pahvilaatikollisen ruokaa, kun yksi akkuhappopulloista vuoti kassiin, jossa pullot ja ruokalaatikko olivat. Kyläläiset tuovat minulle myös ruokaa, jota vaihdan koruihin, kasseihin (kiitos ulvilalaisille), saippuaan...

Kyläjakson kaksi ensimmäistä viikkoa vietin myrskylyhdyn valossa. Otin liian vähän akkuhappoa uutta akkua varten, loisteputkivalaisin oli mennyt rikki, samoin toinen muuntaja (aurinkopanelin 12 voltin tasavirta pitää muuntaa 220 voltin vaihtovirraksi). Jonatan, joka käy paikallisen julkisen liikenteen rahastajana säännöllisesti Maprikin kaupungissa, lupautui ostamaan antamallani rahalla halvan kiinalaisen valaisimen, mutta eikö vain heidän autonsa joutunut viikoksi korjaamolle. Valaisin oli hyvä, kun sen lopulta sain.

Hilkka Arminen

SIL P.O.Box 1 (99)
Ukarumpa EHP 444
Papua New Guinea
p. +675-7268 7104
h.arminen@sil.org.pg

Suomen Lähetysseura
PL 154
00141 Helsinki
ulkomaankirje@suomenlahetysseura.fi

Wycliffe Raamatunkääntäjät
Yliopistonkatu 58B 5.krs
33100 Tampere
info@wycliffe.fi

Musungwikin kirkko (vasemmalla) on vihdoin saanut seinät, ja lattiaa tasoitettiin, jotta siihen saadaan valetuksi betonilattia. Työssä Soni Sayimbel ja diakoni Samuel (alempi kuva). Käyttöönottojuhla teki työstä kiireellisemmän (kunnia-kysymyksen).

Käyttöönottojuhla on aiheuttanut tunteiden kuumenemista. Se ei tullut yllätyksenä, että minun odotetaan ostavan lihaa juhliin. Jonkinlainen kompromissi on, että BTA (Bible Translation Association of Papua New Guinea) ja minä yhdessä rahoitamme Davidin 52 kanan kasvatusprojektin. David on lisäksi anonut paikallishallinnolta rahaa, jotta muille kuin kunniavieraille voidaan ostaa sika – se on välttämätön kylän kunnialle.

Se tuli yllätyksenä, että paikalliset tanssiryhmät odottavat rahaa esityksistään. Kääntäjä ehdotti myös, että ostan paikallisilta ihmisiltä vaniljatankoja, joita he antavat lahjaksi kunniavieraille. Siinä vaiheessa kihahdin. Jos ostan, niin annan ne kyllä omina lahjoinani. Yksi ehdotus oli, että naiset tekisivät verkkokasseja,

joihin minä ostaisin langat. En innostunut siitäkään, etenkin kun verkkokassit eivät ole Itä-Sepikin maakunnan kulttuuria lainkaan, ja vain harva täällä osaa niitä tehdä.

Tässä kulttuurissa ei paljon lukemista harrasteta, ja niinpä yksi nuori mies Musungwikin kylän toisessa päässä kysyi, koska aion ruveta töihin. Hän lupasi maapalan, jotta voin alkaa viljellä juureksia ja vihanneksia. En aio sitäkään tehdä, vaikka kuivuuden jälkiseurauksena sain kyläjaksolla vain kerran bataatteja. Vaikka nyt sataa riittävästi, niin juurekset kasvavat hitaasti täyteen kokoonsa, ja tällä kyläjaksolla söin tosi paljon vihreitä papuja ja käärmepapuja kuten muukin väki. Minulla ne olivat riisin ja makaroonin lisukkeena, paikallisilla saagojauhon.

Muutama innostunut kommenttikin on kuulunut Uuden testamentin valmistumisesta. Suurin rukousaihe on nyt, että into Jumalan sanan lukemiseen ja seuraamiseen kasvaisi.

Hilkka

Hilkka Arminen
Raamatunkäännöstyössä
Papua-Uusi-Guineassa
vuodesta 1997, urat-
kielen parissa 2001
alkaen.

Suomen Lähetysseura toteuttaa
Jumalan rakkautta sanoin ja teoin.
Teemme työtä 30 maassa lähes sadan
kirkon ja järjestökumppanin kanssa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän
nimi.

